

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 29. SZÁM, 2009. JÚL. 19.

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Első pillanatban ez a felolvasott igeszakasz nehéznek tűnik. Az ember úgy érzi, hogy elvont, súlyos teológiai gondolatok vannak benne, amiket valami módon fel kellene törni, ahogyan az ember a diót feltöri.

lanatban, amikor leugrasz, megvédjen, mert te vagy a fia.

Tetszetős gondolat. Hiszen mindenkéhez közel áll, hogy csodáltassa magát. A rendkívüli jeleket mutató ember hirtelen a középpontba kerülhet. A világ szereti azt, akit csodálni lehet. Jézus azt mondja: nem! Távozz tőlem Sátán. Mert meg van írva: „*Ne kísértsd az Urat, a te*

*Nekem azonban Jánosénál nagyobb bizonyágtételem van.
Mert a feladatok, amelyeket az Atya rám bízott, hogy teljesítem azokat,
tehát azok a cselekedetek, amelyeket elvégzek:
maguk tesznek bizonyágot arról, hogy engem az Atya küldött el.*

Jn 5, 36

Arról van szó ebben a részben, hogy ki tesz bizonyágot Jézusról. Jézus azt mondja: nem keresztelő János csupán. Van valaki, aki énrolam bizonyágot tesz, és egyedül csak Ő általa fogjátok megismerni, hogy én ki vagyok.

Jézus szavát és ezeknek a mondatoknak súlyosságát akkor érezzük igazán, ha arra gondolunk, hogy amikor a Sátán megkíséرتette, akkor azt mondta neki: ugorj le a templom tetejéről! Tegyé bizonyágot magadról. Mutasd meg magad ennek a világnak jelekben és csodákban. Hogy gondolsz érvényesülni ebben a világban jelek és csodák nélkül, amit elutasítasz. Ez a világ anélkül nem fog hinni benned. Isten nem fog elzárkózni az elől, hogy téged az utolsó pil-

Istenedet!” Nincs szükségem arra, hogy engem csodáljon a világ. Rejtve akarok maradni Istenben. Engem valaki elhívott, elküldött és én mindenestől az Ő dicsőségét szeretném hirdetni. Ő majd megfejt az én küldetésemet. Rá hagyom egészen magamat, mert azért vagyok, hogy az Ő dicsőségét hirdessem. Jézus tehát azt mondja, hogy maga az Atya fog bizonyágot tenni róla. Majd azok a cselekedetek, amiket Ő énram bíz, majd azok megfejtik, hogy én ki vagyok.

Amikor idáig eljutottam készülésemben, azon gondolkodtam, milyen cselekedeteket hozzak fel példának? Hiszen a négy evangélium az első betűtől az utolsóig Jézus cselekedeteivel van telve. János azt mondja, hogy maga a világ sem

fogadhatná be, ha minden le lenne írva, amiket Jézus cselekedett. – Hát akkor egy egy órás rövid istentiszteleten hogy mutassam be ezeket a cselekedeteket? Egyáltalán hogy lehetne néhányat előhozni abból a rengetegből, ami az evangéliumban van? Imádkozva, gondolkozva álltam meg egy pillanatra, és akkor egyszerre mintha kinyílt volna előttem a titok: rányitottam Lukács 5-re, és ebben az ötödik részben négy olyan jézusi cselekedet találtam egymás mellett, amelyek a legfontosabbak. Az első az életet adja, a másodikban a halált hárítja el, a harmadikban az embert testileg-lelkileg újjáteremti, és a negyedikben Isten királyságába hívja a bűnöst. Itt van négy cselekedet, amelyekben Jézus műve felségesen ragyog. Engedjétek meg, hogy ezt a négy cselekedetet elmondjam:

Az első cselekedet Simon Péterről szól. *„Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult és hallgatta Isten igéjét, Ő a Genezáret-tó partján állt. Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt, a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálókát mosták. Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt és megkérte, hogy vigye Őt kissé beljebb a parttól. Azután leült és hajóból tanította a sokaságot. Miután abbahagyta a beszédet azt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra”. Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókát”. S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók, ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és*

segítsenek nekik. Azok pedig odamentek és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé és így szólt: „Menj el tőlem Uram, mert bűnös ember vagyok”. A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek, de ugyanígy Jakabot és Jánost, Zebedeus fiait is, akik társai voltak. Jézus ekkor így szólt Simonhoz: „ne félj, ezentúl emberhalász leszel!” Erre kivonták a hajókat a partra és mindent otthagya követték Őt.” (Lk 5, 1-11) Simon Péter kiment halászni és egy éjszakai munka után úgy áll meg a parton, mint aki egész egzisztenciájában megsemmisülve érzi magát. Kezében van, amit így mondunk, hogy a semmi –, de talán a nagybetűvel írott Semmi. Az, hogy nincs értelme az életnek, a küzdelemnek. A családja várja és valamit le kellene tenni az asztalra. Ami a kezében van, az csak a semmi. Nem tud adni, mert magának sincs semmije. Talán el is veszítette a reménységét az élet iránt, a jobb jövő iránt.

Azt mondja Jézus: menjünk a tengerre, vedd ki a hálódat! De Uram! Nappal nem lehet halászni. A halászati tudomány titka az, hogy éjszaka. De ha Te mondod Uram, kivetem a hálót. Hogy hitte-e igazán, hogy ebből valami lesz, nem lehet tudni. De azt mondta: a Te szavadra, Uram, megyek akkor. Egyszerre csak Péter rendkívüli dolgot él át. Előbb még a kezében a Semmi volt, most egyszerre ott van a kezében a Minden. Mert nem egyszerűen három halat fogott, vagy tizenhárom, hogy elég legyen aznapra, hanem olyan tömeget, amiből egy va-

gyon lesz majd a kezében.

Aki ezt a Mindent egyszerre odaadja a kezébe, boldoggá teszi őt. Mert itt már nem a megélhetéséről van szó, itt valaki őt az élet teljességével akarja megajándékozni. A létezés élményét akarja benne kicserélni. Ember! Van! – Nem az az élet, hogy nincs! Megajándékozlak az-zal, hogy van! Mert én gazdag vagyok, én odaadok neked mindent, amire szükség van az életben.

És amikor Péter összetörve éli át, hogy ott áll a szent Isten előtt, akkor egyszerre azt mondja neki Jézus: ez még nem minden, Péter! Mert emberhalásszá teszek téged. Most már az lesz a feladatod, hogy belenyúlj ebbe a világba azokért, akik ugyanúgy átélik azt, hogy Semmi! Emeld fel őket és szabadítsd ki, juttasd el oda, hogy a létezésnek értelme van. Mentsd az embert, ahogy én most megmentelek téged.

Jézus cselekedete, az első: az egzisztenciális süllyedésből kimenteni egy embert, kimenteni a semmiből, talajt adni a lába alá, megajándékozni gazdagsággal. Aztán küldetéssel a világban, hiszen a megtalált cél a legnagyobb dolog. Ebből a jelentéktelen emberből jelentős személy lett, az egyháztörténet egyik legnagyobb alakja. Egy szegény halász – és az egész világon az evangéliumot nem lehet úgy hirdetni, hogy Péterről ne lenne szó.

A következő cselekedet egy bélpoklossal történik. „Amikor Jézus az egyik városban járt, egy leprával borított ember meglátva őt, arcra borult és kérte: Uram, ha akarod meg tudsz tisztítani engem. – Erre Jézus kinyújtotta a kezét, meg-

érintette őt és így szólt: Akarom, tisztulj meg. És azonnal letisztult róla a lepra. Ő pedig megparancsolta neki: Senkinek ne mondd el ezt, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak és ajánlj fel áldozatot megtisztulásodért, ahogyan Mózes elrendelte, bizonyságul nekik. De a híre annál jobban terjedt, és nagy sokaság gyűlt össze, hogy hallgassák és betegségeikből meggyógyítsa őket. Ő azonban visszavonult a pusztába és imádkozott”.

(Lk 5, 12- 16) Vele találkozik Jézus. Ha szemléltetni akarnám, mi az, hogy bélpoklosság, azt mondanám, hogy ez a mai AIDS. Mert ezeket a betegeket látjuk kirekesztve, kivette mindenkitől, magányosan. Körülbelül ugyanez a helyzet lehetett akkor ott, vagyis reménytelen helyzetben volt, aki ezt a betegséget megkapta. A testrészei egymás után haltak el, és saját maga halálát darabokban élte át. Eltorzult a testében. Kapcsolatai nem lehettek, hiszen magától az Istentől volt alapvetően elzárva, mert az volt a neve: tisztátalan. Olyan, aki nem kerülhet a szent Isten közelébe. Hiszen minden betegnek lehet még reménye, de a leprásnak nem! Emberi kapcsolatai sem lehettek, mert messi-ről kiáltani kellett: „tisztátalan” – hogy senki a közelébe se kerüljön...

Egy ilyen ember ért oda Jézushoz. Azt mondja neki: Uram! Ha Te akarod, akkor minden lehullhat énrólam. Azt olvassuk, hogy Jézus megérinti ezt a beteget. Egyes fordítások szerint megölelte. Ebben ott van a jézusi irgalom teljessége, hiszen ezt az embert nem lehetett senkinek érinteni. Jézus pedig megérinti őt. Megérinti, megöleli, hogy érezze: Is-

ten nem utálja.

Bizonyára ismeritek Michelangelo-nak a Szixtuszi kápolnában azt a képét, amely az ember teremtését ábrázolja: két kéz érintkezik az ujjak végén keresztül, Isten és az ember keze. És az ember megszületik. Valami ilyen történik, amikor Jézus megérinti a bélpoklost, és ebben az érintésben egy emberbe beleárad Isten szeretete. Azt mondták: egy leprást meggyógyítani annyi, mint egy embert feltámasztani. Jézus kezében ott van a hatalom: feltámasztani a leprást, és a leprásról lehullt egy pillanat alatt mindaz, ami ezt a betegséget jelenti, és megtisztult sebeitől, fekélyeitől.

A harmadik cselekedet egy gutaütöttről szól. Így folytatódik Lukács evangéliumának 5. része: *„Amikor egyik napon tanított Jézus, ott ültek a farizeusok és törvénytudók, akik Galilea és Júdea különböző falvaiból, továbbá Jeruzsálemből jöttek. Az Úr ereje gyógyításra indította őt és íme, férfiak ágyon hoztak egy béna embert és igyekeztek bevinni és letenni eléje. Mivel a sokaság miatt nem találták módját, hogyan vigyék be, felmentek a háztetőre és a cseréptetőn át eresztették le ágyastól Jézus elé, középre. Ő pedig látva hitüket, így szólt: „Ember, megbocsáttattak a te bűneid.” Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül? Jézus átlátta gondolataikat és így válaszolt nekik: Miről tanakodtok szívetekben? Mi könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak a te bűneid, vagy pedig ezt mondani: Kelj fel és járj!?” Azért pedig, hogy meg-*

tudjátok, van hatalma az Emberfiának bűnöket megbocsátani a földön, neked mondom – így szólt a bénához – kelj fel, vedd ágyadat és menj haza! Ez pedig szemük láttára azonnal felkelt, fogta ágyát, amelyen feküdt és Istent dicsőítve hazament. Ámulat fogta el mindnyájukat és dicsőítették az Istent. Megteltek félelemmel és ezt mondták: Hihetetlen dolgokat láttunk ma!” (Lk 5, 17-26) Az agyvérzéses ember nemcsak testében béna, de lelkében is, hiszen megbénul a keze, lába, nyelve, eltorzul a személyisége. Emberi ronccsal találkozunk, amikor agyvérzéses embert látunk. Hiszen léte lemerevedik egy pontra, oda van kötve az ágyhoz, nem tud kilépni nyomorúságából. Az idő megállt felette. Visszamarad életének azon a szintjén, ahol utolérte az agyvérzés.

Jézus ilyen emberrel találkozik. Odaviszik hozzá és azt mondja neki: megbocsáttattak a te bűneid. Szabadulj ki abból a merevségből, amiben az életed egy ponthoz rögzült. És hogy megmutassa, hogy ez a bűnbocsánat nem csak szó hanem hatalom, azt mondja neki: „Vedd ágyadat és menj haza!” Egy agyvérzéses ember nemcsak talpra áll, ágyát hóna alá veszi és hazamegy. Azt mondják az emberek: soha ilyet nem láttunk! Valóban, az élet újra működni kezd benne, mert a bűnbocsánat azt jelenti: Isten egész életemet a kezébe veszi, és új közösségbe visz magával. Azt mondja Jézus: Tudjátok meg, hogy az Ember Fiának hatalmat adott Isten, hogy a földön bűnöket bocsásson meg. Isten országában az ember teljes önmagát visszkapja, az egészség, a teljesség értelmében, ahogy

ez az ember mindent visszacapott. Micsoda hatalmas jel, bizonyosság Jézusról, hogy Őt az Atya küldte.

A negyedik történet szintén Lukács evangéliumának az 5. részében található. „*Ezután kiment és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült. Így szólt hozzá: Kövess engem! Az otthagyt mindent és követte őt. Lévi nagy vendégséget készített neki a házában és nagy sokaság volt ott, vámszedők és mások, akik velük együtt telepedtek asztalhoz. A farizeusok és a közülük való írástudók pedig zúgolódtak, és azt mondták tanítványainak: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? Jézus így válaszolt: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.*” (Lk 5, 27-32) Jézus odamegy egy vámszedőhöz, annak asztalához. Ez pedig Lévi. Azt mondja neki: „*Kövess engem!*” Kicsoda Lévi? Egy lelkileg szálnalmas ember, azt is mondhatnánk: félresiklott élet. Sokan voltak ilyenek, akik eladták magukat a rómaiaknak. Mindenki tudta, hogy milyen megvetés vette őket körül. Ezzel minden becsületüket elvesztették. De Jézus egyszer csak azt mondja nekik: „*Jöjjetek az Isten országába.*” Jöjjetek, üljetek le, meghívlak benneteket az én asztalomhoz. Mert Isten nagy vacsorát készített és ti hivatalosak vagytok erre. És jöttek! Akkoriban ez egyszerűen elképzelhetetlen volt. Jézustól nem is vették jó néven, hogy ezeket az embereket a maga közösségébe hívta. De Isten ilyen, aki pontosan ezeket ajándékozza

meg szellemi világával.

Ők voltak az egyház első sejtjei. Ma már az illedelmes, tisztességes embereket kedveljük csak. Miért? Azért, mert nem tudjuk megváltoztatni őket. Ezért eleve elzárkózunk attól, hogy ilyen embereket a közelünkbe engedjünk. Nem tudunk velük mit kezdeni. Jézus képes volt rá, mert ezeket az embereket meg tudta változtatni és az Ő követői lettek.

Négy történet az evangéliumból. Nem tetszés szerint válogattam. Lukács evangéliumának ötödik részében egymás után következnek. Ezek Jézus cselekedetei. Így alakítja és így teremti meg az embert, és az emberben azt az újat, ami nincs ebben a világban. Ezek a cselekedetek róla beszélnek. És rajtunk keresztül az Úr Jézus ezeket a cselekedeteket akarja elvégeztetni; vagyis ebben a világban nemcsak hirdetni, hanem tenni is kell ezeket. Mert akkor mondhatjuk el, hogy az Ő népe, az Ő egyháza vagyunk, ha bennünk Jézus újra meg tudja mutatni magát.

Áldjon meg bennünket Isten, hogy Jézust nézzük, az Ő tetteit csodáljuk, és kérjük, hogy bennünk ezeket teremtsen meg e világ javára, a ma élő ember üdvére.

Ámen.

(Elhangzott 2009. július 12-én.

*A prédikáció Dr. Szathmáry Sándor: **Élő víznek folyamai** (János evangéliumának magyarázata igehirdetésekben) c. könyvében jelent meg. Kiadta a Református Zsinati Iroda Tanulmányi Osztálya, Budapest, 1997)*

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– A gyülekezeti terem épületében történő felvonócsere miatt **július hónapban – és valószínűleg augusztus folyamán is – az istentiszteleti alkalmak a szokott időben, de a templomban lesznek megtartva.** *Kérjük közölje ezt a hírt az istentiszteleti alkalmakra készülő ismerőseivel. Az istentiszteleteket minden héten megtartjuk.*

Romhányi József Gyíkregre

Szerette volna a gyík, ha kitudódna:
ő a félelmetes
bősz sárkány utóda.
Hogy sor ne kerüljön
kétkedő vitákra,
dúlt-fült, pofikáját
szörnyűre kítátva.
Aztán bizonyosságul
mesékből idézett,
hogy váltak ebéddé
szüzek és vitézek,
miként mondott misét,
szagosat a püspök,
hogy egyházmegyéje
ne lehessen früstök.
Röhögte a szájast
szűz lúd, vitéz kácsa:
– Itt az ebéd! Kapj be,
te mafla pojáca! –
Hátrált a regélő
kínos zavarában,
erre már a légy is
felkuncogott bátran.
Ám nyomban megtudta
szegény saját kárán:
Aki ennek bohóc,
lehet annak sárkány...

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP